

udgifter, tror jeg, hans mørke Syn paa vor finansielle Stilling vil bedres lidt, at han vil komme til at se lysere paa Forholdene, idet han ser, at der findes Steder, hvor vi kan spare, saa at vi kan faa Penge baade til at forrente og til at afdrage vor i øvrigt ganske store Gæld. Det har jeg gerne villet sige til det ærede Medlem fra Æbeltoft, for det gør mig ondt, at han skal gaa omkring og se saa mørkt paa Forholdene; jeg vilde gerne have, at han skulde faa lidt bedre Humør, at han skulde indse, at der dog er en Mulighed for os for at naa ud af denne Misère igen, uden at alt skal bryde sammen over Hovedet paa os.

Jeg indrømmer paa den anden Side, at der er Omraader, hvor der ikke kan spares, hvor Samfundet i allerhøjeste Grad er nødt til at betragte det som sin Opgave at anvende Penge. Jeg vil gerne omtale et Spørgsmaal, som det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) ofte har omtalt og paa en saadan Maade, at ogsaa jeg finder, at her er et Spørgsmaal, vi ikke kan lade ligge, men er nødte til at tage op. Det er Spørgsmaalet om Anbringelse af og Forsorg for de aandssvage Børn. Vi er alle paa det rene med, at vort Samfund har en Forpligtelse overfor de forulykkede fra den store Jernbaneanakastrofe og deres efterladte. Der har Samfundet en Pligt; men Gud ske Lov, det er dog noget, som kun saa sjældent indtræffer. Men der gaar imellem os i vort Samfund ulykkelige aandssvage Børn, som Samfundet lige saa fuldt har Pligt at tage sig af; disse Børns Hjem er ofte saaledes stillede, at de bliver ganske ødelagt, naar de skal have Børnene gaaende derhjemme. Jeg har ofte hørt paa, hvad det ærede 2det Medlem for København har udtalt herom ved forskellige Lejligheder, og jeg vil indrømme, at det, han har sagt i saa Henseende, har gjort et meget stærkt Indtryk paa mig. Jeg kan se, at der er den Realitet deri, at Samfundet skylder at tage sig af disse stakels Børn, ikke alene for Børnenes egen Skyld, men ogsaa af Hensyn til de Hjem, de lever i, de Hjem, hvor de andre Børn skal gaa og se paa disse aandssvage Børn og maaske faa et Indtryk af dem, som kan være ødelæggende for dem for hele deres Levetid.

Det plejer ellers at være Tilfældet, naar vi har Finansloven til Behandling her i Folketinget, ikke mindst, naar vi staar i Nærheden af et Valg, at man an-

bringer Regeringen og Regeringspartiet eller Regeringspartierne paa de anklagedes Bænk. Det er saadan en gammel Skik, man har her i Rigsdagen, og det kan selvfølgelig være en meget behagelig Sport for Oppositionen; men nu da vi har faaet gennemført en Retsplejereform, maa det være Mening, at man ikke skal følge de gamle Skikke, naar de ikke er i Overensstemmelse med, hvad der er Ret og Retfærdighed. Nu skal vi først og fremmest følge, hvad der er Ret og Retfærdighed, og saa kommer vi virkelig ogsaa til at gaa bort fra den gamle Skik, for den vilde ikke være i Overensstemmelse med Ret og Retfærdighed i Øjeblikket; for Øjeblikket vilde Ret og Retfærdighed kræve, at man anbringer Oppositionspartierne paa de anklagedes Bænk.

De Herrer af det konservative Folkeparti smiler, maaske ler de ad mig, hvilken af Delene kan jeg ikke absolut afgøre. Men der er maaske ikke Plads til begge Oppositionspartier paa de anklagedes Bænk i Øjeblikket. Ære dem, der æres bør, og saa lader vi Venstre faa Pladsen. Det konservative Folkeparti kan saa faa deres Tur bagefter. Naar vi vil se rigtigt paa Forholdene, er det som sagt Oppositionspartierne i Danmark, der for Øjeblikket bør anbringes paa Anklagebænken.

Jeg mindes et Ord af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) ved et Møde i hans Valgkreds en Gang i Foraaret. Da sagde han: Hvor er de dog smaa, nemlig de Mænd, der efter hans Mening havde rejst Striden, der førte til Ministerkrisen i Foraaret, hvor er de dog smaa, de Mænd! Det ærede Medlem havde jo ikke Ret. De Mænd, han sigtede til, var det radikale Venstre og Socialdemokraterne, men det var jo ikke dem, der havde rejst Striden; det var det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans bundsforvante, det konservative Folkeparti. Men lad det nu være, som det være vil; det, jeg vil hæfte mig ved, er det ærede Medlems Udtryk: Hvor er de dog smaa! Det er et Udtryk, der er blevet brugt fra Venstres Side før. Det var en anden af Venstres Stormænd, som man ikke bryder sig saa meget om at erindre, der talte om de Radikale som de smaa Mænd, der rejste det store Skrig. Det var en Stormand. Vi kan nu ikke være store Mænd alle sammen, Gud ske Lov, men da vi nu ikke kan være Stormænd alle sammen, maa vi kræve af de Mænd, for hvem de andre staar som smaa Mænd, at de er store, nogenlunde store, større i alt Fald end dem, hvem de døm-